

תת"ע 7026/12/19 - מדינת ישראל נגד קרינאוי מרעי

בית משפט השלום לתעבורה באשדוד

תת"ע 7026-12-19 מדינת ישראל נ' קרינאוי מרעי
תיק חיצוני: 30116740637

בפני	כבוד השופטת בכירה רבקה שורץ
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשמים	קרינאוי מרעי

החלטה

1. בפני בקשה לביטול פסק דין שניתן בהעדר ביום 1.6.20.

התביעה מתנגדת לבקשה.

לאחר שבחנתי את התיק והטיעונים, לא מצאתי לנכון לקיים דיון במעמד הצדדים.

2. הנאשם הוזמן מלכתחילה לדיון ליום 3.2.20 כפי שעולם מאישור המסירה מיום 30.6.19.

3. הנאשם ידע על מועד הדיון הראשון, כפי שעולה מאישור המסירה ומסעיף 3

סעיף 3 לבקשה מיום 13.7.20. אשור המסירה לדיון מתווק כנספח לכתב האשום.

אם הנאשם לא היה מיוצג במועד הראשון הרי שבאי התייצבותו לאותו מועד, קמה הסמכות לשפוט בהיעדר. ברם, מאותו סעיף 3 עולה, כי הנאשם מסר את ההזמנה לדיון לעורך דינו, כלומר היה מיוצג ועל כן היה עליו לשמור על קשר עם בא כוחו, להתחקות אחר גורל ההליך בעניינו ולא להתעלם ממנו. [עיין למשל: רע"פ 5316/15 אגבארייה נ' מדינת ישראל (20.8.15) עבירת שכרות, נקבע כי היה צריך לוודא שב"כ התייצב לדיון, רע"פ 639/15 גבארה נ' מדינת ישראל (5.2.15) (נדון במועד נדחה בעבירת שכרות)].

5. הדיון שהיה קבוע ל 3.2.20 נדחה לבקשת ב"כ הנאשם ונקבע ל 15.3.20. 6. ואולם גם מועד זה נדחה לבקשת הסנגור לאחר שטען לניתוק קשר עם הנאשם ואף שוחרר מייצוג. גם במועד זה ניתן היה לשפוט בהעדר שכן לא יעלה על הדעת שנאשם לא יתעניין בגורל ענינו. עם זאת בית המשפט נענה לבקשה לקביעת מועד נוסף וגם לבקשה לשיחורור מן הייצוג.

הזמנה למועד הדיון הנדחה נשלחה אל הנאשם בדואר רשום ועל כן בתום 15 יום ממועד המשלוח קמה חזקת מסירה והנטל על הנאשם להוכיח כי לא קיבל.

7. והנה, לקראת הדיון הנדחה הוגשה לתיק בקשה נוספת לדחיית מועד ע"י אותו סנגור ואליה צורף יפוי כוח נושא תאריך 31.5.20, כאשר הדיון היה קבוע ל 1.6.20.

מכאן, יפוי הכח הסמיך את עוה"ד לחזור ולייצג את הנאשם.

8. באשר לבקשת הדחייה, עצם הגשתה אינה פוטרת מהופעה.

אף בהעדר החלטת בית המשפט לגופה של בקשה היה צריך להתייצב [עפ"ת 35074-11-17 רשק נ' מדינת ישראל (7.1.18)].

משבקשת דחייה של ב"כ הנאשם נדחתה, היה על הנאשם או ב"כ להתייצב לדיון [עפ"ת 1585-01-20 עופר כרדי נ. מדינת ישראל (19.2.20)].

9. משלא היתה התייצבות הנאשם נדון בהעדר, והטענה שלא ידע על מועד הדיון לא יכולה לסייע לו במקרה הקונקרטי. בא כוחו נכנס בנעליו.

אי התייצבות, רואים אותה, כהודיה בעובדות כתב האישום, כך על פי סעיף 240 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 (להלן: "חסד"פ") ועמדת בית המשפט העליון (ע"פ 9142/01).

10. במסגרת הבקשה הנוכחית עלתה טענה כלפי עו"ד הקודם, שהגיש את בקשת הדחייה.

כאשר מעלים טענה כלפי עמית למקצוע ראוי היה לבקש את תגובתו ולצרף תצהיר כחלק מהבקשה, המלמד על עמדתו, כך על פי פסיקת בית המשפט העליון. [עיין: ע"פ 1385/06 פלוני נ' מ"י, הרכב הש': א. פרוקצ'יה, א. רובינשטיין, י. דנציגר, 6.4.09].

ברע"פ 5258/14 סמימי נ' מדינת ישראל (3.8.14)) נקבע כי אין לטעון טענות כנגד ב"כ לאחר הליך משפטי כלאחר יד, יש להוכיח כי ננקטו צעדים נגד עורך הדין נגדו מופנות הטענות או לכל הפחות לצרף תגובתו לטענות המופנות נגדו.

בענייננו, לא צורף תצהיר עוה"ד האחר.

11. גם לגופו של עניין אין הגנה, לא די בכפירה כללית, המפורט בבקשה אינו עונה לפרוט הנדרש ע"י הפסיקה ואין בו כדי להניע את ההליך מחדש. לא צורף תצהיר ו/או כל מסמך אחר התומך בנטען בבקשה (עיין : ע"פ 9142/01, ורע"פ 84727/1).

יתר על כן, תגובת הנהג כפי שמתועדת בדוח מהוה חיזוק לכך שאין הגנה.

8. העונש שהושת הולם את מדיניות הענישה בשים לב לעברו התעבורתי המכביד של המבקש והישנות העבירה (בעברו 10 הרשעות דומות מתוך 32 הרשעות).

9. אין עיוות דין.

10. נוכח האמור, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, ג' אב תש"פ, 24 יולי 2020, בהעדר הצדדים.